

[Helveg Petersen.]

der er muligheder for at komme igennem på en sådan måde, at det kan accepteres af Island.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Diderichsen, der kritiserede min anvendelse af professor Helgasons bemærkninger om forskningsopgaverne, at jeg tror, det ærede medlem skal slå op på bilag 17. Jeg skal ikke citere eller referere, hvad der står her, men sige, at Helgason her giver eksempler på, hvorledes man kan dele de to forskningsopgaver, skille dem ud fra hinanden, så der er en klar forskel i behandlingen.

Lad mig sige som afslutning, at når videnskabsmændene mødes til de forhandlinger, der skal finde sted i 4 mands udvalget, tror jeg, man vil have mulighed for at finde frem til rolige samarbejdsformer. Jeg tror ikke, det vil være muligt, hvis man siger til videnskabsmænd fra Danmark og Island, at nu skal de forhandle sig igennem til et resultat, at tilvejebringe den afspændte atmosfære, der er en nødvendighed.

Dernæst forekommer det mig, at der med betænkningens og den højtærede ministers ord om hele det handlingsforløb og den procedure, hvorefter afleveringen skal finde sted, er givet så mange garantier, at jeg er overbevist om, at når videnskabsmændene først bliver klar over, hvad der virkelig er tale om, vil den modstand, der i øjeblikket findes, svinde.

Jeg skal anbefale, at man stemmer imod det ændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Diderichsen.

Aksel Larsen: Jeg har ikke ordlyden af, hvad jeg sagde i en kort bemærkning i radioen, før denne sag kom til behandling i folketinget. På den anden side forekommer det mig, at jeg talte i almindelighed om, hvorvidt Island burde have håndskrifterne eller ej. Jeg har da ikke lagt skjul på nogen sinde, at jeg var tilhænger af, at Island fik håndskrifterne, og jeg tror også, det er sivet ud, at jeg ikke ville have noget imod, at man var gået videre med hensyn til gaven til Island, end det er foreslået af regeringen. Men jeg tør ikke bestride, at jeg har udtalt noget i retning af, hvad det ærede medlem hr. Helveg Petersen nu hævder, nemlig at jeg mente, det skulle gøres så hurtigt som muligt og alt det dér.

På den anden side kan det ikke bringe mig ud af ligevægt, for det forekommer mig, at når man konkret går i gang med behandlingen af en sag, kan det være, der melder sig tanker, som ikke meldte sig 8 dage, 14 dage eller 3 måneder før, og det er vel lovligt. Jeg udtalte mig i hvert fald klart nok herfra ved første behandling. Jeg udtalte mig for, at vi nu burde tage en virkelig grundig behandling af sagen og søge at nå frem til en ordening, en lov eller nogle aftaler, som flest muligt kunne tilslutte sig såvel her som i Island, og jeg har optrådt i overensstemmelse med dette under udvalgsforhandlingerne. Jeg beklager meget, at der indtil nu ikke har været nogen vej frem — og det synes der heller ikke at skulle være, hvis det går sådan, som det formentlige flertal i folketinget mener det skal gå.

Jeg havde bestemt mig — efter at have studeret det — for at anbefale at stemme for det forslag om motiveret dagsorden, som det ærede medlem hr. Poul Møller har fremsat, for jeg kan ikke se andet, end at det så at sige ordret stemmer overens med, hvad jeg har foreslået i folketingsudvalget. Jeg er ganske vist klar over, at det ærede medlem hr. Poul Møller i selve sagen ikke har samme mening som jeg, men at det ærede medlem helst vil begrænse antallet og kvaliteten af de håndskrifter, der udleveres, medens jeg formentlig hellere vil gøre det modsatte. Men det ændrer ikke, at vi, hvad selve sagsbehandlingen angår, er enige om, hvad der ville være forsvarligt for i hvert fald at nå et resultat, der gav så lidt strid efterpå som muligt.

Men nu er det jo sandsynligt, at vi slet ikke kommer til at stemme om dette dagsordensforslag, for vi skal vel nok først stemme om det forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat på regeringspartierne initiativ. Vi har det ikke skriftligt, men så vidt jeg forstod under oplæsningen, er det formuleret således, at det låser af og direkte siger, at nu skal denne sag afgøres sådan, som den foreligger her ved anden behandling, og der skal ikke være flere realitetsforhandlinger, hverken i udvalget eller andetsteds. Det beklager jeg meget, og det kunne vi måske have undgået, hvis det ærede medlem hr. Poul Møller havde været taktisk lidt mere behændig og ikke havde fremsat sit dags-